

ment, ligesom der ikke forud for betalingen er indgået en aftale mellem betaler, udbyder og betalingsmodtager. Benytter en bruger sin netbank til at foretage en betaling af for eksempel et modtaget indbetalingskort, vil denne betalingstransaktion heller ikke være omfattet af bestemmelsen.

Når en betalingsmodtager i forbindelse med et fjernsalg modtager forudbetaling, er der en risiko for, at betalingsmodtager efterfølgende ikke kan levere på grund af insolvens eller konkurs. Udgangspunktet vil i en sådan situation være, at betaler ikke skal stilles dårligere end den køber, som har betalt kontant. Har en betalingsmodtager i strid med aftalen trukket beløbet inden, der er sket levering, for eksempel fordi varen er i restordre, vil betaleren have krav på tilbageførsel i tilfælde af konkurs eller anden insolvenssituation reguleret af konkursloven. I denne situation vil betaleren ellers være dårligere stillet, end hvis der var betalt pr. efterkrav i forbindelse med leveringen. Er der derimod tale om, at der er indgået en udtrykkelig aftale om forudbetaling af en vare eller tjenesteydelse, enten fordi der er tale om et tilvirkningskøb eller af anden årsag, har betaler ikke krav på tilbageførsel af betalingen i tilfælde af konkurs eller lignende, inden der sker levering. I disse tilfælde vil betaleren ikke være dårligere stillet end i den situation, hvor betaleren i den fysiske handel har indgået en aftale om kontant forudbetaling. Er der tale om en situation, hvor betaleren har købt for eksempel en festivalbillet, som er sendt til køberen, men hvor festivalen efterfølgende ikke bliver afholdt på grund af arrangørens konkurs, vil der heller ikke i medfør af loven kunne gøres indsigelser over for betalers udbyder. Nr. 1 omhandler de tilfælde, hvor betalingsmodtager debiterer et højere beløb hos betaler, end der er aftalt mellem parterne. Som eksempel kan nævnes, at en betaler debiteres for 800 kr., mens der kun er aftalt 500 kr. I forhold til denne indsigelse, vil betalingstjenesteudbyder alene være forpligtet til at tilbageføre forskellen mellem det aftalte beløb og det debiterede beløb. Det bemærkes i øvrigt, at i de tilfælde, hvor betaler slet ikke har godkendt en betaling, følger det direkte af forslaget § 61, stk. 1, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler, jf. dog § 62.

I henhold til nr. 2 skal en betalingstransaktion tilbageføres, hvis den bestilte vare eller ydelse ikke leveres. Bestemmelsen finder således ikke anvendelse, hvis den leverede vare er behæftet med mangler. I forhold til sondringen mellem ikke-levering og mangler finder den køberetlige sondring mellem disse to begreber anvendelse. Dette kan indebære, at levering af en forkert vare kan anses for ikke-levering.

Det er ikke hensigten med reglerne, at de også skal finde anvendelse, hvis den manglende levering skyldes, at varen er blevet stoppet i tolden, fordi den ikke lovligt kan indføres i landet. Risikoen herfor påhviler ikke betalers udbyder, men betaleren selv.

Det foreslåede nr. 3 omfatter de tilfælde, hvor en betaler gør gældende, at betaleren eller den angivne modtager har udnyttet en aftalt eller lovbestemt fortrydelsesret ved at undlade at modtage eller afhente den bestilte vare eller tjenesteydelse, jf. forbrugeraftalelovens § 19, stk. 3. En betaler vil ikke kunne påberåbe sig denne bestemmelse, hvis pakken er afleveret i postkassen eller gennem brevsprækken, eller hvis en elektronisk ydelse er stillet til rådighed. Når varen eller ydelsen er leveret, må betaler selv sørge for at tilbagelevere varen inden fortrydelsesfristens udløb, og en betaler må i disse situationer selv rette krav mod betalingsmodtager om tilbageførsel og har således ikke krav på, at udbyderen tilbagefører beløbet.

Gør betaleren indsigelser efter stk. 1, skal der straks ske kreditering af betalers konto. Betaleren må kunne redegøre for baggrunden for indsigelsen, og for eksempel underskrive en tro og love-erklæring.

I stk. 2 foreslås der indført krav om, at betaler, inden der stilles krav om tilbageførsel efter stk. 1, har kontaktet eller forsøgt at kontakte betalingsmodtager med krav om tilbagebetaling af udestående eller levering af manglende vare eller tjenesteydelse. Betaler skal overfor sin udbyder være i stand til nærmere at redegøre for, hvornår betaler har forsøgt at kontakte betalingsmodtager, og hvad betalingsmodtagers reaktion på henvendelsen var. Efter omstændighederne har udbyderen mulighed for at stille krav om dokumentation. Baggrunden for det foreslåede stk. 2 er at begrænse antallet af indsigelser, som nemt kan løses ved en telefonopringning eller en e-mail.

Det følger af det foreslåede stk. 3, at det er udbyderen, som skal kunne føre bevis for, at en indsigelse er uberettiget, før der kan ske debitering eller gendebitering hos betaler. I forbindelse med undersøgelse af indsigelsen har betaler pligt til at medvirke til at oplyse sagen.

Efter forslaget § 62, stk. 4 skal betaler fremsætte sine indsigelser efter stk. 1 snarest muligt efter, at betaleren er blevet bekendt med eller burde være blevet bekendt med, at debitering er sket uretmæssigt. Det bemærkes dog, at betaleren forinden skal have henvendt sig til betalingsmodtageren, jf. stk. 2. Bestemmelsen hindrer ikke, at udbyderen opfordrer betaleren til at reklamere hurtigst muligt i tilfælde af indsigelser efter bestemmelsen, men indsigelsesretten må ikke begrænses af endelige reklamationsfrister. Der er ikke noget til hin-